

Reflexe a vztahy k jiným reflexím

Jednotlivá reflexe může být jen metodicky konstruována (a třeba analyzována), ve skutečnosti žádná izolovaná jednotlivá reflexe není možná. Je tomu tak především proto, že tzv. „duševní jevy“ (ať už je konstruujeme a pak pojmenováváme jakkoli) jsou vždycky navzájem spjaty do kontextů, které se samy vůči sobě navzájem neohraničují (ale mohou být leda *uměle* ohraničovány, obvykle tím, že jsou spjaty s příslušnými intencionálními modely, dosud nejčastěji „předměty“, přičemž se poněkud matoucím způsobem mluví o „vymezování pojmů“), ale které tedy mohou a někdy i musí být takto *uměle* „ohraničovány“. „Atomismus“ v psychologii (ale také ve fyziologii atd.) je sice zejména pro zpředměťující myšlení velmi atraktivní, také proto, že má již dávný (starořecký) původ, ale jeho použití má své silně omezené možnosti. Proto při zkoumání povahy reflexe (reflexí) musíme stále pamatovat na to, že reflexe je akt, výkon, a tedy děj, a to jako „uvnitř“, tak „navenek“. Nemůžeme proti k reflexi přistupovat tak, jako by byla z něčeho „složena“, a hledat její „složky“, které by bylo možno operativně izolovat a také zkoumat.

(Písek, 080910-2.)